אלעזר א"ר הושעיא ידאמר רבי אלעזר אמר

רבי הושעיא כל מקום שאתה מוצא שני לאוין

וכרת אחד חלוקין הן לקרבן ואי בעית אימא (כרת אחד חלוקין הן לקרבן ואי בעית אימא פי לא סבר לה כר' אלעזר ונפקא ליה ימואיש

אשר ישכב את אשה דוה ואידך ההוא מיבעי

ליה לכדרבי יוחגן ידאמר ר' יוחגן משום ה'

שמעון בן יוחי מנין שאין האשה ממאה

עד שיצא מדוה דרך ערותה שנאמר ואיש

אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה

וגו' במלמד שאין האשה ממאה עד שיצא

מדוה דרך ערותה: וממא שאכל את הקדש:

בשלמא הבא למקדש ממא כתיב עונש

וכתיב אזהרה עונש דכתיב יאת משכן ה'

להו: ה"ג לה להך שיטתא ההוא מיבעי ליה לחלק כרת למפטם וסך ואידך

מבר לה כר"ה ה"ר הושעיה כו'

ואיבעית אימא נפקא ליה מואיש אשר

ישכב את אשה דוה וגו' ואידך ההוא

מיבעי ליה כו'. והכי פירושא ואידך ס"ל

כר"ח דחמר עלה שהלחוין מחלקין

לחטאות ועל מפטם וסך אמרי' במס'

כריתות (דף ג.) שהן שני לאוין על

בשר אדם לא ייסך ובמתכונתו לא

תעשו כמוהו (שמות ל) וכרת אחת איש

אשר ירקח כמוהו ואשר יתן ממנו וגו'

(י) חילוק חטאו׳ ביניהם שהלאוין מחלקין

לחטאות וכיון דאתו להכי בעריות נמי

לא בעי חילוק ולא מצטריך ליה למדרש אל אשה דלעיל ואייתר ליה

עיקר קרא דכרת באחותו לדונו בכרת

ולא במלקות ואחותו דסיפא לחייבו

על אחותו שהיא אחות אביו ואחות

אמו ואחותו דרישה לחייבו על אחותו

בת אביו ובת אמו לומר שאין עונשין מן הדין. ואיבעית אימא אי נמי לא

סבר לה לדר' אלעזר נפקא ליה חילוק

בעריות מן ואיש אשר ישכב את אשה

דוה וגו' דכתיב ביה כרת יתירא לומר

שחייבין עליה לעצמה וממנה חלמד כל הכלל ואם אינו ענין לגופה דהא נפקא לן מואל אשה לחלק על כל אשה

תנהו ענין לשחר שני לחוין וכרת חחת

כגון מפטס וסך: שילא מדוה דרך

ערוחה. לאפוקי דרך דופן דלא: אלא אוהרה מנלן. ליכא למימר

מבקדשים לא יאכל וגו׳ 0 דלא מיירי

בקדשים אלא בתרומה דכתיב ביה

אים אים מזרע אהרן דבר השוה

בזרעו של אהרן ומוקמינן ליה [יבמות עד.]

בתרומה שהיא שוה באנשים ובנשים

ואף החוזרת שאינה חוזרת לחזה ושוק

חוזרת לתרומה: מככל קדש לא סגע.

ודרשינן ליה לקמן אזהרה לאוכל: סני

ברדלת. שם חכם: כחיב וטומחתו

עליו. בטמא שאכל את הקדש וכתיב

עוד טומאתו בו בבא אל המקדש

טמח: גוירה שוה לה גמר. ולה למדה

מרבו: ששוה בורעו של ההרן.

באנשים ובנשים אבל קדשים אינן

נאכלין אלא לזכרים. וכי תימא איכא

חזה ושוק ליתא בחוזרת כגון אלמנה

וגרושה וזרע אין לה דאמר מר

חוזרת לתרומה ואינה חוזרת לחזה

ושוק והכי מפרשינן לה ביבמות (דף

 ל) כריתות ג., ב) נדה מח:,
ג) זבחים לג:, ד) מובן
עפמ״ש תוס׳ שבת לו. ד״ה ג"ש, ה) שבועות ז. ויכמות עה.], ו) [יבמות עד.], 1) [ובחים לג:], מ) רש״א אזהרה ט) רש״ל אתיא, י) יכמונ עה. (זבחים לג:ן, כ) רש"ח קדש, () [ויקרא כב], מ) [לעיל ד:], () ל"ל מאיליו,

תורה אור השלם 1. ואיש אשר ישכב את אַשָּה דְּוָה וְגִלְה אֶת ערותה את מקרה הערה ֶּרְיֶּיְהָיֹא גָּלְּתָה אֶת מְקּוֹר דְּמֶיהָ וְנִבְּרְתוּ שְׁנֵיהֶם מִקֶּרָב עַפְּם: ויקרא כ יח

רקרא כיח 2. כָּל הַנֹּגֵע בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ. הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַשָּׁא אֶת מִשְׁבּּן יְיָ יִמְא וְנִבְרְתָה הַנֶּפָשׁ טִמֵּא וְנִבְרְתָה הַנֶּפָשׁ הַהָּוֹא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מֵי נְדָּה לֹא וֹרַק עָלֶיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טַמְאָתוֹ בוֹ: במדבר יט יג

3. מִזְּכָר עֵד נְקַבְּה הְשַׁלֵּחוּ אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הְשַׁלְחוּם וְלֹא יְטַמְאוּ אֶת מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹּכָם: אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹּכָם: . במדבר ה ג

4. וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאבֶל בָּשֶׂר מִזֶּבָח הַשְּׁלְמִים אֲשֶׁר לִיִּיְ וְטֻמְאָתוֹ עָלִיוּ וְנֶבְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוֹא מֵעַמֶּיהָ: ויקרא ז כ מַעַמֶּיהָ: וְנְבֶּין יְנָוּז רַנְבֶּבֶשׁ נַוּוּוּא מֵעַבֶּיהָ: ויקראז כ 5. וּשְׁלשִׁים יוֹם וּשְׁלשֶׁת יָמִים תַּשֵּׁב בְּרְמֵי טְהֵּרָה בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגָּע וְאֶל הַמִּקְדָשׁ לֹא תָבא עַד מְלֹאת יְמֵי טְהֲרָה:

6. אִישׁ אִישׁ מֹזֶרַע אַהָרן ְּהַרָּא צָרוּעַ אוֹ זְב בַּקֶּרְשִׁים לא יאכַל עַד אשר יטהר והנגע בכל טְמֵא נָפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר הַצֵא מִמֶּנוּ שִׁכְבַת זָרַע: ויקרא כב ד

גליון הש"ם

גמ' כל לא תעשה שקרמו עשה. עי' פסחיס דף לה ע"א תוס' ד"ה לא

הגהות הב"ח

(A) גמ' ספר לה כר' אלעזר: (3) שם ואיבעית אימא נפקא ליה מואים כל"ל וחיבות לא סבר לה כר׳ חלעזר נמחק: (ג) שם כר׳ חלעזר נמחק: (ג) שם ואזהרה לאוכל איתקש קדש וכו׳ לטמא שאכל בשר קדש לפני זריקת. נ"ב פי' אי אמרת טמא שאכל קדש מקרא אחרינא נפקא לן אייחור לן בכל קדש לא תגע לילף מינה אף לפני זריקה דחי לגופה חחה לטמה שהכל קודש ה״כ לטמא שאכל קודש א״כ מהיכי תיתי לילף מיניה נמי לפני זריקה: (ד) רש"י ד"ה ה"ג וכו' יתן ממנו למני ה"ג וכר' ימן ממנו וגר' אם כן חילוק חטאות ביניהם: (ה) תום' ד"ה כל וכו׳ לאו דוקא קדמו אלא היינו לומר דשייך העשה:

מחחותו דרישה. דמלי למכתב כי יקח את בת אביו או בת אמו: למפטס וסך. דהוו נמי שני לאוין וכרת אחד והולרך לנו לחלק ביניהם כמו שהולרך חילוק בעריות אם אינו ענין כאן תנהו ענין

ההוא לתרומה הוא דאתא. ותימה דהיכן מלינו חומר בתרומה מבקדשים דבכל קדש לא תגע מוקי לה רבי יוחנן לנגיעת תרומה אלמא לקי ובנגיעה דקדש לא לקי ותירן הר"ר שלמה מדרויי"ש נ"ע דהכי קאמר ההוא לנגיעת תרומה הוא דאתאי לאשמועינו דפוסל תרומה עד מלאת ימי טהרה מָאחָותו דרישא ואידְד ההוא מיבעי ליה לחלק "כרת למפטם ולסך ואידך סבר (") כר'

שהיא כטבול יום ולא קאמר דאיכא מלקות בנגיעת תרומה אבל מכל מקום קשה דאיך קאמר רבי יוחנן דקרא דכתיב ביה קדש דמיירי לתרומה וי"ל משום דגבי האי קרא כתיב עד מלאת ימי טהרה ובקדשים עד לאחר כפרה אי נמי על כרחך לריך לאוקמה בתרומה דלקדשים נפקא לן מגזירה שוה דטומאמו טומאמו גמיר ליה: בל לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו. מימה דהא לאו דגוילה שקדמו עשה דוהשיב הגולה אשר גזל ואפ״ה אין לוקין עליו וי״ל דשאני גבי לאו דגזילה שאין לקיים העשה אלא לאחר שגולה והלכך לאו שניתק טמעליו הוא אבל קדמו דקאמר הכא לאו דוקא קדמו אלא היינו (ס) דשייך העשה קודם שעבר הלאו:

ממא ונכרתה אזהרה יולא ישמאו את מחניהם אלא ממא שאכל את הקדש בשלמא עונש כתיב יוהנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' ומומאתו עליו ונכרתה אלא יאזהרה מנין ריש לקיש אומר יבכל קדש לא תגע רבי יוחנן אומר תני ברדלא אתיא מומאתו מומאתו כתיב הכא ומומאתו עליו ונכרתה וכתיב התם ישמא יהיה עוד שומאתו בו מה להלן עונש ואזהרה אף כאן עונש ואזהרה בשלמא ריש לקיש לא אמר כרבי יוחנן ייגזירה שוח לא גמיר אלא ר' יוחנן מאי מעמא לא אמר כריש לקיש אמר לך ההוא ∘אזהרה לתרומה וריש לקיש אוהרה לתרומה מנא ליה נפקא ליה מאיש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב ייאי זהו דבר שהוא שוה בזרעו של אהרן הוי אומר זו תרומה ואידך ההוא לאכילה והא לנגיעה וריש לקיש האי בכל קדש לא תגע להכי הוא דאתא ההוא מיבעי ליה לטמא שנגע בקדש דאיתמר "טמא שנגע בקדש ריש לקיש אומר לוקה רבי יוחנן אומר האינו לוקה ריש לקיש אומר לוקה בכל קדש לא תגע רבי יוחנן אומר אין לוקה ההוא אזהרה לתרומה הוא דאתא ממא שנגע בקדש מדאפקיה רחמנא בלשון נגיעה 🌣 אזהרה (לאוכל) אתקוש קדש למקדש ואכתי להכי הוא דאתא ההוא מיבעי ליה לממא שאכל בשר קדש לפני זריקת דמים דאיתמר ממא שאכל בשר קדש לפני זריקת דמים ריש לקיש אומר לוקה רבי יוחנן אומר יאינו לוקה ריש לקיש אומר לוקה בכל קדש לא תגע לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה רבי יוחנן אומר אינו לוקה רבי יוחנן למעמיה דאמר סקרא, מומאתו מומאתו וכי כתיב מומאתו לאחר זריקה הוא דכתיב ההיא מבכל קדש נפקא תניא כוותיה דריש לקיש יבכל קדש לא תגע אזהרה לאוכל אתה אומר אזהרה לאוכל או אינו אָלא אזהרה לנוגע ת"ל בכל קדש לָא תגע ואל המקדש וגו' מקיש קדש למקדש מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה אף סכל דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנגיעה מי איכא נמילת נשמה אלא באכילה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן •כל לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו

פו.): ההוא אוהרה לתרומה. לנגיעת תרומה: טמח שנגע בקדש כו'. מירוצה הוה דמתרץ ר"ל: מדחיתקש קדש למקדש. בהחי קרה בכל קדש לה תגע והל המקדש לא תבא ודרשינן לקמן מה מקדש יש באוהרתו נטילת נשמה שהבא אל המקדש טמא בכרת אף אוהרת קדש דבר שיש בו נטילת נשמה והיינו אכילה שענוש עליה כרת דאילו בנגיעה ליכא כרת: ר' יוחנן לטעמיה. דאמר אזהרה לאוכל קדש בטומאתו נפקם מטומחתו טומחתו וההוא וטומחתו עליו דכתיב בעונש דקדש לחתר זריקה הוא דתניא בחורת כהנים נזו פרשה טן ומייחיקן לה במנחות בפי שלישי (דף כה:) יכול יהו חייבין עליו משום טומאה קודם זריקה תלמוד לומר [ויקרא ז] כל טהור יאכל בשר והנפש אשר תאכל בשר וגו׳ הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה שאין ניתר לטהורים אין חייבין עליו משום טומאה: ההוא מבכל. מרבויא דבכל דריש ריש לקיש אף לפני זריקה: **פניא כריש לקיש.** דיליף אזהרה לטמא שאכל את הקדש מבכל קדש לא תגע: כל לא **פעשה שקדמו עשה** לוקין עליו. הא אתא לאשמועינן דאפילו למאן דאמר לאו הניתק לעשה אין לוקין עליו כדתניא ש לא תוחירו והנותר תשרפו [שמוח יב] בא הכחוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר שאין לוקין עליו שנתק הכחוב את העשה להיות ענשו של לאו ותקונו לומר לא תעשה כך ואם עשית עשה זאת והפטר ואשמעינן רבי יותנן הני מילי בעשה הבא אחר הלאו שאין אתה יכול לקיימו אלא לאחר עבירת הלאו אבל עשה שקדם את הלאו ואתה יכול לקיימו קודם עבירת הלאו אין זה ניתוק הלאו ואפילו תקיימנו אחר עבירת הלאו לא נפטרת מן המלקות:

שו א מיי׳ פ״א מהלכות כלי המקדש הלכה ד והלכה ה סמג לאוין רלב

: בלג יז ב מיי׳ פ״י מהלכות איסורי ביאה הלכה ה סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קלד סעיף יד: יח ג מיי' פי"ח מהלכות המוקדשין פסולי

פסולי המוקדשין הלכה י"ג: מ ד מיי פ"ז מהלכות תרומות הלכה א: ב ה מייי פי"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה

בא ו מיי שם הלכה טו:

רבינו חננאל

וכר' אלעזר אמר רבי אושעיא דאמר כל מקום שאתה מוצא שני לאוין וכרת (אחד) כגון המפטם וכרת (אחד) כגון המשחה והסך שמן המשחה שנאמר על בשר אדם לא ייסך ובמתכונתו לא תעשו . לאוין וכתי׳ איש אשר ירקח כמוהו ואשר יתן ירקח כמוהו ראשר יחן ממנו על זר ונכרת מעמיו הנה כרת על הרוקח ועל הנותן על זר (כי כל) [כל כי] האי גוונא חלוקין הן לקרבן. ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה מלמד שאין אשה טמאה עד שיצא (ממנה) [מדוה] דרך ערותה. הבא למקדש טמא אזהרתיה מולא טמא ונכרתה. טמא שאכל את הקודש עונש שנאמר את הקודש עונש שנאמו והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה׳ וטומאתו עליו ונכרתה. וטומאוזו עליו ונכווזוי. אזהרה ריש לקיש אמר מבכל קדש לא תגע. דייק [מקדש] לא תגע ל) תניא כותיה בכל קדש לא תגע אזהרה לאוכל או אינו אלא אזהרה לנוגע ת"ל בכל קדש לא תגע ואל . המקדש לא תבוא מקיש קדש למקדש מה מקדש דבר שכתב בו נטילת נשמה והיא כרת מפורש ביבמות פרק הערל (דף עה. ע״ש) אף קדש דבר שכתב בו נטילת נשמה והוא כרת למעוטי נגיעה דלא אשכחנן דכתי׳ ביה כרת. והא דאמר ריש לקיש טמא שאכל בשר קדש לפני זריקת דם לוקה דייק מבכל קדש. ועוד דייק מדאפקא רחמנא לאכילה בלשון נגיעה מיכן לנוגע בקדש והוא טמא לוקה. . ור' יוחנן לטעמיה שנאמר והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה׳ ומומאחו טליו ואיוו ראוי וטומאוזו עליו ואינו ואוי לאכילה אלא לאחר זריקה דאי לפני זריקה למה לי משום טומאה תיפוק לי׳ אכתי לא נראה לאכילה. כל לא תעשה שקדמו עשה לוקה עליו

ל"ל דייק מקדש לא תגעדהוא אזהרה לאוכל ותניא כוותיה וכו':